

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/420/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312211433
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2013:1312211433.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Ondreja Krajča v právnej veci žalobkyne: E. E., nar. XX. X. XXXX, bytom L. - N. Č.. XXX, zastúpená: B & S Legal s. r. o., IČO: 35 929 049, Grösslingová ul. č. 5, Bratislava, proti žalovanému: K. K., B.. K., N. K. K., B.. K., IČO: XX XXX XXX, R. V.. Č.. XX, C., zastúpený advokátom: JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s.r.o., IČO: 36 866 598, Sad A. Kmeťa č. 24, Piešťany, o zaplatenie istiny 4. 040, 28 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 14. marca 2013, č. k. 11C/228/2012 - 65, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni trovy odvolacieho konania v sume 190, 63 eur, právneho zástupcovi žalobkyne B & S Legal, s.r.o., IČO: 35 929 049, so sídlom Grösslingová 5, Bratislava, do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 4. 040, 28 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 149, 64 eur odo dňa 16. 5. 2010 až do zaplatenia, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 149, 64 eur odo dňa 16. 6. 2010 až do zaplatenia, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 149, 64 eur odo dňa 16. 7. 2010 až do zaplatenia, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 149, 64 eur odo dňa 16. 8. 2010 až do zaplatenia, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 149, 64 eur odo dňa 16. 9. 2010 až do zaplatenia, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 149, 64 eur odo dňa 16. 10. 2010 až do zaplatenia, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 149, 64 eur odo dňa 16. 11. 2010 až do zaplatenia, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 149, 64 eur odo dňa 16. 12. 2010 až do zaplatenia, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 149, 64 eur odo dňa 16. 1. 2011 až do zaplatenia, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 149, 64 eur odo dňa 16. 2. 2011 až do zaplatenia, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 149, 64 eur odo dňa 16. 3. 2011 až do zaplatenia, s 9, 25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 149, 64 eur odo dňa 16. 4. 2011 až do zaplatenia, s 9, 25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 149, 64 eur odo dňa 16. 5. 2011 až do zaplatenia, s 9, 25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 149, 64 eur odo dňa 16. 6. 2011 až do zaplatenia, s 9, 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 149, 64 eur odo dňa 16. 7. 2011 až do zaplatenia, s 9, 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 149, 64 eur odo dňa 16. 8. 2011 až do zaplatenia, s 9, 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 149, 64 eur odo dňa 16. 9. 2011 až do zaplatenia, s 9, 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 149, 64 eur odo dňa 16. 10. 2011 až do zaplatenia, s 9, 25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 149, 64 eur odo dňa 16. 11. 2011 až do zaplatenia, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 149, 64 eur odo dňa 16. 12. 2011 až do zaplatenia, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 149, 64 eur odo dňa 16. 1. 2012 až do zaplatenia, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 149, 64 eur odo dňa 16. 2. 2012 až do zaplatenia,

s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 149, 64 eur odo dňa 16. 3. 2012 až do zaplatenia, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 149, 64 eur odo dňa 16. 4. 2012 až do zaplatenia, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 149, 64 eur odo dňa 16. 5. 2012 až do zaplatenia, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 149, 64 eur odo dňa 16. 6. 2012 až do zaplatenia, s 8, 75 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 149, 64 eur odo dňa 16. 7. 2012 až do zaplatenia, všetko do 3 dní. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 27 ods. 8, § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, ust. § 575 ods. 1, § 582 ods. 1, § 842, § 843, § 844, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z. z. a vecne tým, že mal vykonaným dokazovaním preukázané, že účastníci konania dňa 23. 8. 1996 uzavreli Zmluvu o poskytovaní plnenia z „S. M. U. K. K.L., B..K..“, ktorou sa žalovaný zaviazal vyplácať žalobkyni doživotne sumu 4. 508,- Sk (149, 64 eur) mesačne až do dožitia žalobkyne s tým, že vyplácanie skončí mesiacom, ktorého sa príjemca dožil, t.j. uzavreli zmluvu o dôchodku v zmysle ust. § 842 a nasl. Občianskeho zákonníka, na dobu určitú neurčitého trvania, ktorú nebolo možné vypovedať v zmysle ust. § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko ide o zmluvu, z povahy ktorej vyplýva, že je uzavretá na určenú dobu neurčitého trvania, alebo doživotne. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 Cdo 50/2013, v ktorom Najvyšší súd SR v obdobnej právnej veci dospel k záveru, že takáto zmluva bola uzavretá platne, výpoveď považoval za neplatnú a zároveň uviedol, že na daný vzťah nemožno aplikovať Zákon o bankách. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal aj na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 26/2013, v zmysle ktorého je dojednanie zmluvy potrebné nepochybne považovať za uzavretie zmluvy na dobu určitú s tým, že by bolo v rozpore s účelom a zmyslom právnej úpravy zmluvy o dôchodku pripustiť, aby istota poskytovania dôchodku poskytovanej osobe bola narušená možnosťou povinnej osoby kedykoľvek zmluvný vzťah ukončiť. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že výpoveď zo zmluvy daná žalovaným žalobkyni písomne, listom zo dňa 26. 10. 2009 je neplatná a žalovaný je povinný naďalej zo zmluvy plniť, z dôvodu ktorého žalovaného zaviazal na zaplatenie žalovaných splátok dôchodku. Súd prvého stupňa sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného, že predmetná zmluva zanikla pre nemožnosť plnenia podľa § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko v danom prípade sa plnenie nestalo nemožným, poukazujúc na ustanovenie § 27 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách (banka a pobočka zahraničnej banky nesmú uzatvárať zmluvy za nápadne nevýhodných podmienok pre nich, najmä také zmluvy, ktoré ich zaväzujú na hospodársky neodôvodnené plnenie alebo na plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote, alebo ktorými sú zjavne nedostatočne zabezpečené ich pohľadávky), nakoľko uvedené zákonné ustanovenie je všeobecným ustanovením vo vzťahu banka a jej klienti, avšak v prejednávanej veci ide o vzťah žalovaného ako banky a žalobkyne ako jej bývalého zamestnanca, nie klienta banky a tento vzťah môže byť rámcovo upravený Občianskym zákonníkom, prípadne iným právnym predpisom. V dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na skutočnosť, že ustanovenie § 27 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách je zaradené v zákone o bankách v časti označenej ako požiadavky na podnikanie banky a pobočky zahraničnej banky a z tohto zaradenia vyplýva, že sa nevzťahuje na vzťahy upravené zmluvou o dôchodku s tým, že plnenie zo zmluvy o dôchodku, z dôchodkového fondu vytvoreného na podporu bývalých zamestnancov žalovaného, nie je v rozpore s ustanovením § 27 ods. 8 v spojení s ustanovením § 119 ods. 3 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách. Súd prvého stupňa sa stotožnil s argumentáciou žalobkyne, že zákon o bankách žiadnym spôsobom neeliminuje oprávnenie bánk po splnení zákonných povinností použiť čistý zisk podľa vlastného uváženia a disponibilný zisk rozdeliť v podobe dividend a tantiém svojim akcionárom, členom predstavenstva, respektíve rozhodnúť aj o použití časti zisku na doplnenie fondu, ktorý sám zriadil a z ktorého je vyplácané plnenie zo zmlúv o dôchodku, keďže zmluva o dôchodku nie je právnym úkonom, ktorého predmetom je nemožné plnenie v zmysle ustanovenia § 27 ods. 2 Občianskeho zákonníka a ani zmluvou uzatvorenou za nápadne nevýhodných podmienok, z dôvodu ktorého uložil žalovanému povinnosť zaplatiť navrhovateľke dôchodkové splátky za obdobie od mája 2010 do júla 2012, t.j. za 27 mesiacov a s poukazom na ust. § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a ust. § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z. v znení neskorších prepisov, priznal žalobkyni aj úroky z omeškania v zákonnej výške, vždy od nasledujúceho dňa po splatnosti jednotlivých splátok dôchodku, až do zaplatenia. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a vecne úspechom žalobkyne v konaní, ktorej priznal právo na náhradu trov, pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku za návrh v sume 242 eur a z trov, ktoré vznikli na jej právnom zastúpení vo výške 761, 88 eur. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodu, že postupom súdu prvého stupňa mu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 205 ods. 2 písm. a/, § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p.), ako aj z dôvodu, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.) a navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť s tým, že v prípade, ak odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdí, žiadal podľa § 238 ods. 3 O. s. p.

pripustiť proti potvrdzujúcemu rozsudku dovolanie z dôvodu, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu o právnej otázke, či sa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, vzťahuje na právne vzťahy založené medzi bankou a fyzickou osobou zmluvou o dôchodku podľa § 842 Občianskeho zákonníka. Žalovaný zároveň žiadal priznať právo na náhradu trov konania. Vytkol prvostupňovému súdu, že svojim právnym záverom, prečo sa na vec nemá použiť zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, poprel základný účel zákona, vyjadrený v ustanovení § 1 tohto zákona, ktorý sa neobmedzuje len na podnikateľskú činnosť banky (upravuje aj vzťahy súvisiace s organizáciou, resp. riadením banky) a zároveň je v rozpore s ustanovením § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou tohto zákona, ktorý neobsahuje žiadne obmedzenie, čo do skúmania subjektov alebo čo do skúmania, či išlo o bankovú činnosť banky pri podnikaní, ale zakazuje plošne vykonávať činnosti v rozpore so zákonom o bankách od účinnosti tohto zákona. Uviedol, že napadnuté rozhodnutie predstavuje nebezpečný precedens a návod na obchádzanie bankových regulatívov, stanovených zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, pretože dáva návod, ako obísť zákonný zákaz uzatvárania a plnenia zmlúv, z ktorých banka nemá protiplnenie a preto neprispieva k právnej istote bezpečného fungovania bankového systému v Slovenskej republike, ktoré má garantovať § 1 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách. Nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa spočíva podľa názoru žalovaného v tom, že na vec neaplikoval ustanovenie § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, ktoré zakazuje banke všetky činnosti (plnenia), ktoré sú v rozpore s týmto zákonom, nakoľko uvedené zákonné ustanovenie nepozná žiadne výnimky pri aplikácii a neobmedzuje sa napríklad iba na právne vzťahy banky vzniknuté pri výkone bankových činností. Poukázal na skutočnosť, že právny vzťah žalobkyne a žalovaného je vzťahom banky a iného subjektu, pretože zmluva o dôchodku nebola uzatvorená skôr, ako sa skončil pracovnoprávny vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným s tým, že uvedený právny predpis verejného práva prvostupňový súd nesprávne vyložil a následne na vec neaplikoval. Uviedol, že zmluvu o dôchodku banka neuzatvorila pri bankovej činnosti banky, pretože poskytovanie plnenia bez protiplnenia nie je bankovou činnosťou, na ktorú sa vzťahuje právna úprava § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, keďže jej účelom je zamedziť pokračovať v plneniach, ktoré nie sú v súlade so zákonom o bankách a takou činnosťou nie je ani plnenie zo zmluvy bez protiplnenia. Žalovaný vo svojom odvolaní ďalej uviedol, že súd prvého stupňa nesprávne vyložil znenie ustanovenia § 842 Občianskeho zákonníka tak, že zmluvu o dôchodku je možné uzavrieť na dobu určitú, nakoľko znenie tohto ustanovenia tento záver priamo vylučuje, nakoľko zmluva o dôchodku sa vyznačuje neurčitosťou doby trvania a nie je nikdy uzavretá na dobu určitú. Žalovaný namietol, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko súd prvého stupňa na vec neaplikoval správne zákonné ustanovenia (§ 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou, § 27 ods. 8, § 116 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka) s tým, že v rozpore so zákonom je taká činnosť banky, kedy má banka poskytovať plnenie hospodársky neodôvodnené alebo plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote, t.j. predovšetkým bez protihodnoty, pričom takého plnenia sa žalobkyňa podanou žalobou domáhala. Uviedol, že jeho záväzok na plnenie zo zmluvy o dôchodku voči žalobkyňi zanikol, ak predtým existoval, pretože plnenie zo zmluvy o dôchodku sa stalo nemožné, keďže predmetná zmluva bola uzavretá medzi účastníkmi konania bez protiplnenia pre žalobkyňu. Žalovaný súdu prvého stupňa ďalej vytkol, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď v rozpore so skutočným stavom, pri neexistujúcom protiplnení zo zmluvy o dôchodku pre žalobkyňu a napriek nezisteniu hospodárskeho odôvodnenia pre plnenie z tejto zmluvy, v rozpore s ustanovením § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách konštatoval nepodložené skutkové zistenie, že nešlo o zmluvu uzavretú na strane banky za nápadne nevýhodných podmienok. Žalovaný vo svojom odvolaní namietol, že mu postupom súdu prvého stupňa bola odňatá možnosť pred súdom konať, nakoľko odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je nepresvedčivé a v rozpore s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p., keďže sa súd prvého stupňa s jeho podstatnou právnou argumentáciou nevysporiadal, pričom takýto postup súdu prvého stupňa je nezlučiteľný so zásadou spravodlivého súdneho konania a žalovanému znemožnil vyjadriť sa relevantným spôsobom tak, aby nesúhlas s právnymi závermi súdu prvého stupňa, mohol byť predmetom preskúmania odvolacím súdom.

Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že navrhuje napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a zároveň žiadala neprípustiť dovolanie proti prvostupňovému rozsudku k právnej otázke, či sa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, vzťahuje na právne vzťahy založené medzi bankou a fyzickou osobou zmluvou o dôchodku podľa § 842 Občianskeho zákonníka. Vyjadrenia žalovaného označila za účelovú obranu a jeho výklad za výslovne zavádzajúci, keďže v prípade jeho prijatia, by banka mala zakázané uzatvárať napr. darovacie zmluvy, či vyplácať odmeny svojim predstaviteľom, čo nepochybne vykonáva, nakoľko aj vyplácanie odmien

by bolo potrebné považovať za hospodársky neodôvodnené plnenie, nakoľko zamestnanec dostáva za svoju prácu mzdu. Uviedla, že na zmluvy o dôchodku nie je možné aplikovať zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách nielen z dôvodu, že zmluva o dôchodku nie je výsledkom bankovej činnosti v zmysle uvedeného zákona, ale tiež preto, že plnenie zo zmluvy o dôchodku plynie z čistého zisku banky a Zákon o bankách, a ani iný zákon nemôže banke zakazovať, či prikazovať, ako má naložiť s čistým ziskom a právny názor žalovaného je v rozpore so základným princípom ochrany vlastníckeho práva, ktorý je garantovaný Ústavou SR, bez akejkoľvek opory, či už v zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, alebo v inom, všeobecne záväznom právnom predpise, prípadne súdnom rozhodnutí alebo náleze, ktorý by opodstatnenosť argumentácie žalovaného potvrdzoval. Poukázala na skutočnosť, že Zmluva o dôchodku je zmluvou uzavretou na dobu určitú, jej trvanie nie je ohraničené presným dátumom, ale právnou skutočnosťou, ktorou je v prípade doživotne určenej doby smrť fyzickej osoby, pričom v prípade inej určenej doby touto skutočnosťou môže byť čokoľvek, čo si zmluvné strany dohodli. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného poukázala ďalej na skutočnosť, že Zmluva o dôchodku, nie je zmluvou na dobu neurčitú a nie je možné ju ukončiť výpoveďou v zmysle § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom zo samotnej povahy právnej úpravy zmluvy o dôchodku v Občianskom zákonníku vyplýva, že ide o zmluvu, ktorá nemôže byť jednostranne vypovedateľná zo strany povinného - platiteľa dôchodku s tým, že v znení zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách niet žiadnej opory pre argumentáciu žalovaného tvrdiaceho, že vo veciach týkajúcich sa právnych vzťahov založených zmluvou o dôchodku, by mal byť Zákon o bankách lex specialis vo vzťahu k Občianskemu zákonníku s tým, že tento zákon neobsahuje ani žiadnu osobitnú úpravu vzťahujúcu sa na zmluvu o dôchodku a preto výpoveď daná žalovaným je z dôvodu jej rozporu so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka) neplatná a jej zmluvný vzťah, ktorý vznikol na základe uzavretej zmluvy o dôchodku naďalej trvá. Žalobkyňa zároveň poukázala na rozhodovaciu činnosť prvostupňových i odvolacích súdov v obdobných právnych veciach a zároveň na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 26/2012, v ktorom sa jednoznačne vyjadril k charakteru zmluvy o dôchodku, uzavretej „na doživotne“ so znením zásadne zhodným so zmluvou o dôchodku uzavretou so žalobkyňou a prijal záver, z ktorého vyplýva, že pri zmluve o dôchodku uzavretej na doživotne určenú dobu v žiadnom prípade nejde o dobu neurčitú, ale o dobu určitú - neurčitého trvania a preto je výpoveď takejto zmluvy v plnom rozsahu neplatná. Nesúhlasila s tvrdením žalovaného, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je nepresvedčivé a v rozpore s ust. § 157 ods. 2 O. s. p., nakoľko skutočnosť, že niektoré argumenty prvostupňový súd za relevantné nepovažoval neznamená, že žalovanému bola odňatá možnosť pred súdom konať.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O. s. p. v znení účinnom od 1. 1. 2013, túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., keďže pre nariadenie pojednávania neboli dané zákonné podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 214 ods. 1 O. s. p. (nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, súd prvého stupňa nerozhodol bez nariadenia pojednávania, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 30. októbra 2013 podľa § 211 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O. s. p., pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci, ich právni zástupcovia, upovedomení zákonným spôsobom.

Súd prvého stupňa vo veci samej riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O. s. p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O. s. p.) a na ich základe dospel k správny skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Vo veci samej dospel súd prvého stupňa k správny právnym záveru o neplatnosti výpovede a o povinnosti žalovaného vyplácať žalobkyni plnenia z „S. M. D. U. K. K., B..K.“, keď na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 842, § 582 ods. 1), ktoré aj správne vyložil a svoje dôvody vedúce k vyhovaniu návrhu aj náležite odôvodnil, pričom sa riadne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi a dôkaznými návrhmi sporových strán a posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok účastníkov súvisiacich s predmetom konania.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Žalovaný vo svojom odvolaní v jeho podstatnej časti len zopakoval a podrobnejšie rozviedol svoje námietky a argumenty prednesené pred súdom prvého stupňa, ktorými sa v odôvodnení svojho

rozhodnutia súd prvého stupňa vysporiadal a najmä s tým, prečo na ne neprihliadol a v dostatočne primeranom rozsahu poukázal na všetky podstatné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, a preto jeho rozhodnutie je nutné považovať za presvedčivé. So zreteľom na uvedené odvolací súd považuje skutkové a právne závery súdu prvého stupňa za správne a v celom rozsahu sa preto stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktoré viedli súd prvého stupňa k týmto záverom, tieto si osvojuje a v podrobnostiach na ne odkazuje. Obsah odvolania žalovaného nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, na ktorých založil svoje rozhodnutie, z hľadiska ním uplatnených odvolacích dôvodov.

V danom prípade sa súd prvého stupňa správne vysporiadal s predbežnou otázkou platnosti výpovede Zmluvy o dôchodku uzavretej medzi žalovaným a žalobkyňou, ktorú dal žalovaný žalobkyňi dňa 26. 10. 2009, keď so zreteľom na ust. § 842 a § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka, dospel k záveru, že táto výpoveď je neplatným právnym úkonom.

Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného, že všetky zmluvy, pri ktorých má plnenie vykonávať osobne dlžník alebo je obmedzené na osobu veriteľa, sú uzatvárané na doživotne určenú dobu. Zákon totiž rozlišuje zánik zmluvy smrťou a zánik zmluvy uzatvorenej na doživotne určenú dobu, keďže zánik záväzku v dôsledku smrti je upravený v ust. § 579 Občianskeho zákonníka a záväzok uzatvorený na doživotne určenú dobu zanikne podľa § 578 Občianskeho zákonníka uplynutím doby, kedy sa už neuplatní všeobecné ustanovenie § 579 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného vyplýva, že zmluvy uzatvárané na dobu končiacu smrťou sú vždy uzatvárané na doživotne určenú dobu, teda na dobu neurčitú. V tejto súvislosti odvolací súd zaujal taký výklad ust. § 842 Občianskeho zákonníka, že doživotne určená doba trvania je ekvivalentom inak určenej doby neurčitého trvania, teda je len konkrétnym vyjadrením inak určenej doby neurčitého trvania, a preto pri výklade doby trvania zmluvy treba vychádzať z toho, že ide o pojmy totožné a preto zmluva o dôchodku uzatvorená na doživotne určenú dobu a tá istá zmluva uzatvorená na inak určenú dobu neurčitého trvania (napr. po dobu štúdia, trvania invalidity, vdovstva a pod.) musia byť vždy buď zmluvami na dobu určitú alebo zmluvami na dobu neurčitú, a teda nie je prípustný taký výklad, že zmluva o dôchodku uzatvorená na doživotie sa považuje za zmluvu uzatvorenú na dobu neurčitú a zmluva o dôchodku uzatvorená na inak určenú dobu neurčitého trvania (napr. po dobu štúdia), je zmluvou na dobu určitú. Pri výklade, že vždy musí ísť buď o zmluvy na dobu neurčitú, alebo len o zmluvy na dobu určitú, potom nemôže obstať argumentácia žalovaného, že doživotne uzatvorená zmluva o dôchodku je zmluva na dobu neurčitú, lebo v prípade uzatvorenia rovnakej zmluvy, ale na inak určenú dobu, napr. po dobu štúdia, by jej uzatvorenie na dobu neurčitú znamenalo, že uplynutím doby - ukončením štúdia, by zanikli práva a povinnosti zo zmluvy podľa § 578 Občianskeho zákonníka, ale zmluva považovaná za zmluvu na dobu neurčitú, by trvala ďalej, zrejme kým by nedošlo k jej vypovedaniu; v tomto prípade je totiž nepochybné, že zmluva o dôchodku ako celok zanikne predovšetkým uplynutím času (doby štúdia) podľa § 578 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nedôjde skôr k jej zániku smrťou, a teda nemôže trvať ďalej.

V zásade je vylúčené, aby záväzok mohol zaniknúť výpoveďou podľa § 582 Občianskeho zákonníka, ktorá predpokladá neurčitú dobu jeho trvania a zároveň uplynutím času podľa § 578 Občianskeho zákonníka, ktoré predpokladá obmedzenie doby jeho trvania; práve možnosť vypovedania zmluvy na dobu neurčitú má byť právnym nástrojom na ukončenie zmluvy, ktorá môže trvať do nekonečna (nezanikne smrťou), resp. do smrti (nie je časovo obmedzená), keď nemôže zaniknúť splnením, uplynutím času. Pripustenie právnej argumentácie žalovaného by znamenalo, že zmluva o dôchodku uzatvorená na doživotne určenú dobu, by bola zmluvou na dobu neurčitú a bolo by ju možné ukončiť výpoveďou a zmluva o dôchodku uzatvorená na dobu napr. štúdia, by bola uzatvorená na dobu určitú a nebolo by ju možné vypovedať a zanikla by uplynutím času; takýto rôzny výklad jednej a tej istej zmluvy nepovažuje odvolací súd za správny.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s argumentáciou žalovaného, že zmluva o dôchodku zanikla v dôsledku nemožnosti plnenia podľa § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka vzhľadom na ust. § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, podľa ktorého banka nemôže uzatvárať zmluvy, ktoré ich zaväzujú na hospodársky neodôvodnené plnenia alebo na plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote. O účelovosti tejto obrany svedčí to, že uvedená právna úprava bola zavedená s účinnosťou od 1. 1. 2002 v ust. § 27 ods. 5 (a až od 1. 1. 2007 v ust. § 27 ods. 8) zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, pričom žalovaný naďalej plnil zo zmluvy o dôchodku aj po 1. 1. 2002 až do jej vypovedania.

Uvedené ustanovenie je zakomponované v zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách v šiestej časti upravujúcej požiadavky na podnikanie banky, a teda sa vzťahuje na bankovú činnosť (§ 2 ods. 5), prípadne iné činnosti, ktoré smie banka vykonávať pre iného v súvislosti s jej prevádzkou (§ 2 ods. 10) a pokračovanie len v takejto činnosti v rozpore s ust. § 28 ods. 5(8) sa stalo nadobudnutím účinnosti zákona o bankách 1. 1. 2002, nemožným. Odvolaciemu súdu nie je známe, že by žalovanému bola takáto nepovolená činnosť (teda rozpor zmluvy so zákonom) vytknutá v rámci výkonu bankového dohľadu nad jeho činnosťou. V danom prípade vystupoval žalovaný ako zamestnávateľ vo vzťahu ku svojmu dlhoročnému zamestnancovi odchádzajúcemu do dôchodku a obsahovou náplňou zmluvného vzťahu bolo poskytnutie sociálnej výhody z podporného dôchodkového fondu slúžiaceho na podporu zabezpečenia životnej úrovne, ktorú pracovníci dosiahli v čase svojej pracovnej aktivity, na ocenenie ich vernosti, kvality ich práce a na podporu stabilizácie pracovníkov; zo strany žalovaného išlo o zabezpečenie sociálnej starostlivosti o pracovníka odchádzajúceho do dôchodku, spadajúcu pod agendu personálneho a sociálneho úseku divízie ľudských zdrojov, zmluvu so žalobkyňou teda žalovaný neuzatváral ako podnikateľ pri výkone svojej podnikateľskej činnosti a nešlo ani o vzťah banky s klientom, ako správne v napadnutom rozsudku uviedol súd prvého stupňa.

Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že určitá doba trvania práva na dôchodok (na doživotie) zakladá zákonom určenú dobu (určitú) trvania zmluvy sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje. Pokiaľ totiž zanikne právo na plnenie (na platenie dôchodku) uplynutím určenej doby (doživotne, alebo inak určenej doby neurčitého trvania), dochádza tým aj k zániku záväzku ako takého podľa § 578 Občianskeho zákonníka a tým dochádza aj k zániku zmluvy, ako právneho dôvodu vzniku práva na dôchodok; trvanie práva na dôchodok a povinnosti dôchodok vyplácať, ktoré sú obsahom zmluvy o dôchodku, sú tu tak totožné s trvaním zmluvy o dôchodku; dočasnosť právneho vzťahu založeného zmluvou o dôchodku tu vyplýva už zo samotnej povahy zmluvy a zo zákonnej dikcie o tom, že zakladá právo na vyplácanie dôchodku po určenú dobu neurčitého trvania a uplynutím doby zaniká celý záväzkovoprávny vzťah; nemôže dôjsť k takej situácii, že právo na vyplácanie dôchodku zanikne a zmluva (právny titul) bude trvať ďalej, nakoľko v takom prípade by už nešlo o záväzkový vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie od dlžníka a tomu vzniká povinnosť splniť záväzok (§ 488 Občianskeho zákonníka), a teda záväzok by zostal bez obsahu (predmetu) v zmysle § 497 Občianskeho zákonníka.

Odvolací súd nezistil rozpor uzatvorenej zmluvy o dôchodku so znením ust. § 842 Občianskeho zákonníka v tom, že by obsahovala dve odlišné neurčité doby trvania vyplácania sumy dôchodku, z dôvodu ktorého by podľa § 39 Občianskeho zákonníka mala byť neplatným právnym úkonom. Záväzok v bode II. zmluvy, vyplácať príjemcovi doživotne sumu 4. 508, -Sk, je v súlade s jej bodom I. o tom, že predmetom plnenia je doživotné plnenie a neodporuje ani čl. III. v tom, že vyplácanie plnenia sa končí mesiacom, ktorého sa príjemca dožil; pretože plnenie bolo dohodnuté mesačne, bolo potrebné len spresniť, či žalobkyňa vznikne nárok na plnenie, resp. v akom rozsahu, aj v mesiaci, ktorého sa nedožil. Odvolací súd preto dospel k záveru, že jednotlivé zmluvné dojednania sa vzájomne nevyklúčujú a nejde ani o dve odlišné určené doby neurčitého trvania, ktoré by spôsobovali neurčitosť, či nezrozumiteľnosť dojednania doby trvania záväzku na plnenie (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Odvolací súd vzhľadom na uvedenú právnu argumentáciu dovolanie proti svojmu rozhodnutiu nepripustil, ako i z dôvodu, že otázka, ktorá by mala byť dovolacím súdom zodpovedaná, nie je zásadná a najmä doterajšou judikatúrou už riešená bola.

Zo všetkých uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p., potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a žalobkyňu, ktorá mala úspech v odvolacom konaní priznal právo na náhradu trov, ktoré jej v odvolacom konaní vznikli. Trovy odvolacieho konania, ktoré žalobkyňa vyčíslila a podala návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O. s. p.) pozostávajú z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby, vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 14. 5. 2013 á 151, 05 eur podľa § 10 ods. 1, 3, § 13 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z., 1 á 7, 81 eur režijný paušál, 20 % DPH = 31,77 eur, spolu v sume 190, 63 eur.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.